

Danielin kirja – numero viisikymmentäkolme

ਪੈਰੰਬਰੀ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼: ਦਾਨੀਏਲ ਦੇ ਅਨੁਭਵ ਰਾਹੀਂ ਆਖ਼ਰੀ ਦਿਨਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ

Jeff Pippenger

2024-01-17

Kaikki profeetat puhuvat enemmän viimeisistä päivistä kuin niistä päivistä, joissa he elivät.

”Kukin muinaisista profeetoista puhui vähemmän oman aikansa kuin meidän aikamme hyväksi, niin että heidän profetoimisensa on voimassa meitä varten. ’Mutta kaikki tämä tapahtui heille esikuvallisesti, ja se on kirjoitettu varoitukseksi meille, joille maailman aikakausien loppu on tullut.’ 1 Korinttolaisille 10:11. ’Eivät he palvelleet itseään, vaan meitä niissä asioissa, jotka nyt on teille ilmoitettu niiden kautta, jotka ovat julistaneet teille evankeliumia taivaasta lähetetyssä Pyhässä Hengessä; niihin enkelitkin halajavat saada katsoa.’ 1 Pietari 1:12”

”Raamattu on koonnut ja sitonut yhteen aarteensa tätä viimeistä sukupolvea varten. Kaikki Vanhan testamentin historian suuret tapahtumat ja juhlalliset vaiheet ovat toistuneet ja toistuvat seurakunnassa näinä viimeisinä päivinä.” Selected Messages, kirja 3, 338, 339.

Daniel edustaa Jumalan kansaa, joka viimeisinä päivinä on profeettallisen Sanan kautta havainnut, että se on hajotettu. Kun he heräävät tähän tosiasiaan, heidän tulee täyttää Kolmannen Mooseksen kirjan kahdennenkymmenennen kuudennen luvun rukous sekä myös rukous ymmärtääkseen viimeisen profeettallisen salaisuuden, joka avataan juuri ennen kuin koetusaika päättyy, niin kuin Danielin rukous toisessa luvussa sitä kuvaa. Jos ja kun he astuvat Danielin kokemukseen, enkeli Gabriel koskettaa heitä, antaa heille tiedon ja puhuu heille antaakseen heille ”taitoa ja ymmärrystä”. Viisaat ovat ne, jotka ”ymmärtävät” ”tiedon lisääntymisen”, kun profeettallinen salaisuus avataan.

Ja hän opetti minua ja puhui minulle sanoen: Oi Daniel, minä olen nyt tullut antamaan sinulle taitoa ja ymmärrystä. Sinun rukoustesi alussa käsky lähti, ja minä olen tullut ilmoittamaan sen sinulle; sillä sinä olet sangen rakastettu. Ymmärrä siis asia ja ota vaari näystä. Daniel 9:22, 23.

Näky, jota Danielia kehoitetaan tarkastelemaan, on ilmestyksen ”march”-näky. Gabriel ei ollut saanut valmiiksi sitä tehtävää, joka hänelle oli annettu kahdeksannessa luvussa, kun hänen käskettiin saattaa Daniel ymmärtämään ”march”-näky. Yhdeksännessä luvussa hän on palannut saattamaan tulkinnan päätökseen. Yhdeksännessä luvussa Daniel ei enää elä Babylonian valtakunnan ajanjaksossa, vaan Meedo-Persian valtakunnan historian vaiheessa.

Kun Gabriel neuvoo Danielia ”ymmärtämään asian” ja ”tarkkaamaan näkyä”, hän osoittaa henkisen erottamisen prosessia, jota hän tahtoo Danielin harjoittavan. Sanat, jotka on käännetty sanoilla ”ymmärtää” ja ”tarkata”, ovat sama heprealainen sana. Tuo sana on ”biyn”, ja se merkitsee henkistä erottamista. Heprealainen sana, joka on käännetty sanalla ”asia”, on ”dabar”, ja se merkitsee ”sanaa”. Gabriel siis ilmoittaa Danielille ja niille, joita hän edustaa viimeisinä päivinä, että heidän tulee oikein jakaa totuuden sana.

Pyri osoittautumaan Jumalalle kelpolliseksi, työntekijäksi, jonka ei tarvitse hävetä ja joka oikein jakelee totuuden sanaa. 2. Timoteukselle 2:15.

Sanaa ”asia” käyttää myös Daniel luvussa kymmenen, jakeessa yksi, missä se on käännetty kolme kertaa sanalla ”asia”.

Persian kuninkaan Kooreksen kolmantena hallitusvuotena ilmoitettiin Danielille, jonka nimeksi oli kutsuttu Beltassar, eräs asia; ja se asia oli tosi, mutta määrätty aika oli pitkä. Ja hän ymmärsi asian ja sai ymmärryksen näystä. Daniel 10:1.

Jakeessa sana ”näky” on ilmestymisen ”mareh”-näky, ja Daniel ymmärsi sekä asian että myös näyn (”mareh”). Yhdeksännen luvun jakeessa kaksikymmentäkolme Gabriel neuvoi Danielia tekemään oikean eron asian ja näyn välillä, ja kymmenennen luvun jakeessa yksi hän ymmärtää sekä asian että näyn (”mareh”). Gabriel ilmoittaa Danielille yhdeksännessä luvussa, että hänen tulee tunnistaa ero (tehdä oikea jako) asian ja näyn välillä. Näky on ”mareh”-näky, ja ”asia” eli ”seikka” on ”chazon”-näky.

Kahdeksannessa luvussa molemmat näyt tunnistetaan, ja niiden välille tehdään ero, sillä Daniel halusi ymmärtää ”chazon”-näyn, mutta Gabrielia käskettiin saattaa Daniel ymmärtämään ”mareh”-näky. Kun Gabriel alkaa työnsä saattaakseen Danielin ymmärtämään ”asian” ja ”näyn”, hän ilmoittaa Danielille, että ne ovat kaksi eri näkyä.

Ja hän opetti minua ja puhui minulle sanoen: Oi Daniel, minä olen nyt tullut antamaan sinulle taitoa ja ymmärrystä. Sinun rukoustesi alussa käsky lähti, ja minä olen tullut ilmoittamaan sen sinulle; sillä sinä olet suuresti rakastettu. Ymmärrä siis asia ja ota vaari näystä. Seitsemänkymmentä vuosiviikkoa on säädetty sinun kansallesi ja pyhälle kaupungillesi rikkomuksen päättämiseksi, syntien lopettamiseksi, pahan teon sovittamiseksi, iankaikkisen vanhurskauden tuomiseksi, näyn ja profetian sinetöimiseksi sekä kaikkein pyhimmän voitelemiseksi. Tiedä siis ja ymmärrä, että siitä hetkestä, jolloin sana lähti Jerusalemin ennalleen asettamisesta ja rakentamisesta, Voideltuun, Ruhtinaaseen, on oleva seitsemän vuosiviikkoa ja kuusikymmentäkaksi vuosiviikkoa; tori ja vallihauta rakennetaan jälleen, vaikka ahdistavina aikoina. Ja kuudenkymmenen kahden vuosiviikon kuluttua Voideltu hävitetään, eikä hänellä ole mitään. Ja tulevan ruhtinaan kansa hävittää kaupungin ja pyhäkön, ja sen loppu tulee tulvan tavoin; ja sodan loppuun asti on säädetty hävityksiä. Ja hän vahvistaa liiton monien kanssa yhdeksi vuosiviikoksi; ja vuosiviikon puolivälissä hän lakkauttaa teurasuhrin ja ruokauhrin, ja kauhistusten levittämisen tähden hän tekee sen autioksi, siihen asti kunnes loppu, se mikä on säädetty, vuodatetaan aution päälle. Daniel 9:22–27.

Gabriel tahtoi Danielin ymmärtävän, että sekä ”chazon”-näyn että ”mareh”-näyn osatekijät tulisivat esille siinä selityksessä, jonka hän antoi Danielille. Selitys oli käsittelevä molempia näkyjä, ja Danielin velvollisuutena oli oikein erottaa se näky, joka koski pyhäkön ja sotajoukon talleamista, siitä näystä, joka johti Kristuksen ilmestymiseen Kaikkeinpyhimässä 22. lokakuuta 1844.

Gabriel osoittaa, että Artakserkseen vuonna 457 eKr. antamasta asetuksesta alkaen oli oleva neljäsatäyhdeksänkymmentä vuotta, jotka oli ”leikattu pois” iltoja ja aamuja koskevan näyn

kahdestatuhannesta kolmestasadasta vuodesta, joka oli erityisesti juutalaisia varten. Juuri lainatuissa jakeissa sana ”määrätty” esiintyy kolme kertaa, mutta jakeissa on kaksi eri hepreankielistä sanaa, jotka molemmat on käännetty sanalla ”määrätty”. Ensimmäinen kerta, jolloin sana ”määrätty” esiintyy, on jakeessa kaksikymmentäneljä, ja tuo hepreankielinen sana on ”chathak” ja merkitsee ”leikata pois”.

Se osoittaa, että Israelille annettiin koeaika, joka alkoi Artakserkseen kolmannesta käskykirjeestä ja päättyi Stefanoksen kivittämiseen vuonna 34 jKr. Neljäsataa yhdeksänkymmentä vuotta oli ”leikattu pois”, ja se edusti lyhyempää profeetallista ajanjaksoa kahdentuhannen kolmensadan vuoden pidemmän profetian sisällä. Luku ”neljäsataa yhdeksänkymmentä” on koeajan vertauskuva, kuten Jeesus todistaa.

Silloin Pietari tuli hänen luokseen ja sanoi: ”Herra, kuinka monta kertaa veljeni saa rikkoa minua vastaan, ja minä annan hänelle anteeksi? Jopa seitsemän kertaa?” Jeesus sanoi hänelle: ”Minä sanon sinulle: ei vain seitsemän kertaa, vaan jopa seitsemänkymmentä kertaa seitsemän.” Matteus 18:22.

Anteeksiannolla on loppunsa, ja tuota loppua edustaa luku ”neljäsataayhdeksänkymmentä”. ”Neljäsataayhdeksänkymmentä” vuotta merkitsee juutalaisille koetuksen aikaa heidän vapautuksestaan siihen saakka, kunnes he täyttivät koetusaikansa maljan Stefanuksen kivittämisessä. ”Neljäsataayhdeksänkymmentä” vuotta liittyy myös ”seitsemän ajan” kiroukseen 3. Mooseksen kirjan luvussa kaksikymmentäkuusi. Raamatussa on vain kaksi kohtaa, joissa viitataan siihen, että maa nauttii sapateistaan. Ensimmäinen niistä löytyy 3. Mooseksen kirjan luvusta kaksikymmentäkuusi.

Ja jos ette kaiken tämänkään jälkeen kuule minua, vaan vaellatte minua vastaan, niin minäkin vaellan teitä vastaan vihassa, ja minä, juuri minä, kuritan teitä seitsenkertaisesti teidän syntienne tähden. Ja te saatte syödä poikienne lihaa, ja tyttärenne lihaa te saatte syödä. Ja minä hävitän teidän uhrikukkulanne, hakkaan maahan teidän patsaanne ja heitän teidän ruumiinne teidän epäjumalienne ruumiiden päälle, ja minun sieluni inhoaa teitä. Ja minä teen teidän kaupunkinne raunioiksi ja saatan teidän pyhäkkönne autioiksi, enkä minä haista teidän suloisten tuoksujenne hajua. Ja minä teen maan autioksi, niin että vihollisenne, jotka siinä asuvat, kauhistuvat sitä. Ja minä hajotan teidät pakanakansojen sekaan ja paljastan miekan teidän jälkeenne; ja teidän maanne on oleva autio ja teidän kaupunkinne raunioina. Silloin maa saa hyvityksen sapateistaan niin kauan kuin se makaa autiona ja te olette vihollisenne maassa; silloin maa lepää ja saa hyvityksen sapateistaan. Niin kauan kuin se makaa autiona, se lepää, koska se ei levännyt teidän sapatteinanne silloin, kun te asuitte sillä. 3. Mooseksen kirja 26:27–35.

Luvussa kaksikymmentäkuusi neljästi mainittu ”seitsemän ajan” rangaistus osoittaa, että kun Jumalan kansa hajotetaan, maa silloin ”nauttii sapateistaan”. Daniel ja ne kolme urhoollista oli hajotettu vihollisten maahan Mooseksen kirouksen täyttymykseksi, ja että tuo seitsemänkymmenen vuoden hajotus oli vertauskuvallinen opetuskuva kahdentuhannen viidensadan kahdenkymmenen vuoden hajotuksesta. Se oli profeetallinen opetuskuva, samankaltainen kuin Elian kolme ja puoli vuotta kestänyt kuivuus Iisebelin vainon aikana. Nuo kolme ja puoli vuotta edustivat kolmea ja

puolta profeetallista vuotta, jotka vastasivat tuhattakahtasataa kuuttakymmentä vuotta paavillista valtaa vuodesta 538 vuoteen 1798. Seitsemänkymmentä vuotta oli ”seitsemän ajan” vertauskuva, samoin kuin kolme ja puoli vuotta oli tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden erämaan vertauskuva. Jeremian mainitsemat Danielin vankeuden seitsemänkymmentä vuotta edustivat ”neljäsataa yhdeksäkymmentä” vuotta.

Ja Herra, heidän isiensä Jumala, lähetti heille sanansaattajiensa kautta, lähettäen heitä varhain ja yhä uudelleen, sillä hän sääli kansaansa ja asumustansa. Mutta he pilkkasivat Jumalan sanansaattajia, halveksivat hänen sanojansa ja pitivät hänen profeettojansa pilkkanaan, kunnes Herran viha nousi hänen kansaansa vastaan eikä parannuskeinoa enää ollut. Sentähden hän toi heidän kimppuunsa kaldealaisten kuninkaan, joka surmasi heidän nuorukaisensa miekalla heidän pyhäkkönsä temppelissä eikä armahtanut nuorukaista eikä neitsyttä, vanhusta eikä vanhuudesta kumaraan painunutta; hän antoi heidät kaikki hänen käsiinsä. Ja kaikki Jumalan temppelin astiat, suuret ja pienet, sekä Herran temppelin aarteet ja kuninkaan ja hänen ruhtinastensa aarteet, kaikki nämä hän vei Baabeliin. Ja he polttivat Jumalan temppelin, hajottivat Jerusalemin muurin, polttivat tulella kaikki sen palatsit ja hävittivät kaikki sen kalleimmat kalut. Ja ne, jotka olivat miekalta pelastuneet, hän vei pakkosiirtolaisuuteen Baabeliin; siellä he olivat hänen ja hänen poikiensa palvelijoita Persian valtakunnan hallituskautteen asti, että Herran sana Jeremian suun kautta kävisi toteen, kunnes maa oli saanut hyvityksen sapateistaan; niin kauan kuin se autiona makasi, se vietti sapattia, kunnes seitsemänkymmentä vuotta oli täyttynyt. Mutta Kooreksen, Persian kuninkaan, ensimmäisenä vuonna, että Herran sana Jeremian suun kautta kävisi täytäntöön, Herra herätti Kooreksen, Persian kuninkaan, hengen, niin että tämä kuulutti koko valtakunnassaan ja myös kirjallisesti julisti sanoen: Näin sanoo Koores, Persian kuningas: Herra, taivaan Jumala, on antanut minulle kaikki maan valtakunnat, ja hän on käskennyt minun rakentaa hänelle temppelin Jerusalemiin, joka on Juudassa. Kuka teistä kuuluu kaikkeen hänen kansaansa? Herra, hänen Jumalansa, olkoon hänen kanssaan, ja hän lähteköön sinne. 2. Aikakirja 36:15–23.

Ainoat kaksi viittausta Raamatussa siihen, että maa nauttii sapateistaan, liittyvät Jumalan kansan hajottamiseen ja seitsemänkymmenen vuoden pakkosiirtolaisuuteen, joka edusti ajanjaksoa, jonka kuluessa maa sai nauttia sapateistaan. Se vastasi sitä sapattien määrää, jonka verran juutalaiset eivät olleet sallineet maan levätä. Maan lepo seitsemänkymmenen vuoden ajan kuvasi niiden vuosien kokonaismäärää, joiden aikana kapina käskyä vastaan sallia maan levätä oli toteutunut. Yksinkertainen laskutoimitus osoittaa, että ”neljänsadan yhdeksänkymmenen” kapinavuoden aikana kertyi yhteensä seitsemänkymmentä vuotta, joina maa ei ollut levännyt.

Neljäsataa yhdeksänkymmentä vuotta erotettiin kahdestatuhannesta kolmestasadasta vuodesta juutalaisille koetusajaksi, ja tällä ”neljälläsadalla yhdeksälläkymmenellä” vuodella on suora yhteys 3. Mooseksen kirjan kahdennenkymmenennenkuudennen luvun ”seitsemän ajan” hajotukseen.

Polkemista koskeva ”chazon”-näky ja kahdentuhannen kolmensadan vuoden lopussa tapahtuvaa ilmestymistä koskeva ”mareh”-näky eroavat toisistaan, mutta niillä on suora yhteys toisiinsa. Danielin tavoin Jumalan kansan tulee oikein erottaa nämä kaksi näkyä toisistaan ja samalla tunnistaa niiden keskinäinen yhteys. Seitsemänkymmentä vuotta kestänyt pakkosiirtolaisuus, joka johti kolmeen säädökseen, jotka sallivat juutalaisten palata ja jälleenrakentaa Jerusalemin, edusti

juutalaisten ”neljäsataa yhdeksääkymmentä” vuotta kestänyttä kapinaa sitä liittoa vastaan, jonka mukaan maan tuli saada levätä.

Kun kolmas säädös osoitti heidän mahdollisuutensa palata ja jälleenrakentaa, heille annettiin ”neljäsataayhdeksänkymmentä” vuotta koeaikaa, sillä heitä koeteltiin samalla ajanjaksolla, jonka kuluessa heidän tottelemattomuutensa oli johtanut Jerusalemin hävitykseen ja heidän hajottamiseensa. Toisen ”neljänsadanyhdeksänkymmenen vuoden” päättyessä heidän tottelemattomuutensa aiheuttaisi jälleen Jerusalemin hävityksen ja heidän hajottamisensa pakanain sekaan.

Seitsemänkymmenvuotista pakkosiirtolaisuutta edelsi ”neljäsataayhdeksänkymmentä” vuotta kapinaa, ja tuota seitsemänkymmenvuotista pakkosiirtolaisuutta seurasi sitten vielä toiset ”neljäsataayhdeksänkymmentä vuotta” jatkuvaa kapinaa.

Ensimmäinen ”neljäsataayhdeksänkymmentä” vuoden ajanjakso, joka sai aikaan maan seitsemänkymmenen vuoden levon, oli tullut päätökseensä Jerusalemin hävityksessä. Niiden ”neljänsadan yhdeksänkymmenen” vuoden päättyessä, jotka oli erotettu kahdestatuhannesta kolmestasadasta vuodesta, Jerusalemin hävitettiin jälleen, sillä Jeesus havainnollistaa aina jonkin asian lopun sen alulla.

Kirjaimellisen Israelin seitsemänkymmenen vuoden vankeus kirjaimellisessa Babylonissa oli ”seitsemän ajan” hajaannuksen vertauskuva, ja sisar White osoittaa, että kirjaimellisen Israelin seitsemänkymmenen vuoden vankeus kirjaimellisessa Babylonissa oli esikuva hengellisen Israelin tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden vankeudesta hengellisessä Babylonissa.

“Jumalan seurakunta maan päällä oli tämän pitkän, hellittämättömän vainon ajan yhtä totisesti vankeudessa kuin Israelin lapset olivat Babylonissa pakkosiirtolaisuuden aikana.” Prophets and Kings, 714.

Ne tuhat kaksisataa kuusikymmentä vuotta, jotka ulottuivat vuodesta 538 vuoteen 1798, olivat ”seitsemän ajan” esikuva. Seitsemänkymmenen vuoden päättyessä juutalaiset palasivat ennallistamaan ja jälleenrakentamaan Jerusalemiä. Heidän paluunsa kolmen asetuksen aikana merkitsi ”march”-näyn kahdentuhannen kolmensadan vuoden alkua (457 eKr.), joka johti Kristuksen ilmestymiseen kaikkeinpyhimässä 22. lokakuuta 1844. Nuo kolme asetusta merkitsivät profeettallisen ajanjakson alkua, ja kaikkia kolmea asetusta vaadittiin profeettallisen ajanjakson alkamiseksi, vaikka he alkoivatkin palata ja jälleenrakentaa jo Kyyroksen ensimmäisen asetuksen aikana.

”Ezran seitsemännestä luvusta löytyy käsky. Jakeet 12–26. Täydellisimmässä muodossaan sen antoi Persian kuningas Artakserkses vuonna 457 eKr. Mutta Esr. 6:14:ssä sanotaan, että Herran huone Jerusalemissa rakennettiin ’Kyyroksen, Daarejaveksen ja Persian kuninkaan Artakserkseen käskyn [’asetuksen’, reunahuom.] mukaan’. Nämä kolme kuningasta, antaessaan asetukselle alkunsa, vahvistaessaan sen uudelleen ja saattaessaan sen päätökseen, veivät sen siihen täydellisyyteen, jota profetia vaati 2300 vuoden alun merkitsemiseksi. Kun käskyn ajankohdaksi otetaan vuosi 457 eKr., jolloin asetus saatettiin päätökseen, havaittiin, että jokainen profetian seitsemääkymmentä vuosiviikkoa koskeva yksityiskohta oli täyttynyt.”

Vuodesta 1798 vuoteen 1844 Ilmestyskirjan kolme enkeliä tulivat profeetalliseen historiaan, ja aivan kuten kolme asetusta merkitsivät kahdentuhannen kolmensadan vuoden profetian alkua, nuo kolme enkeliä merkitsivät profetian päätöstä. Profeetallinen ajanjakso päättyi kolmannen enkelin saapumiseen, aivan kuten se oli alkanut kolmannen asetuksen saapumisella, sillä Jeesus yhdistää aina asian lopun sen alkuun.

Juutalaiset alkoivat palata ensimmäisen asetuksen nojalla, ja toisen asetuksen historiassa he saivat temppelin valmiiksi. Kolmas enkeli saapui 22. lokakuuta 1844, ja ennen tuota päivämäärää milleriitit olivat saattaneet valmiiksi hengellisen temppelin, jonka jälleenrakentamiseksi he olivat lähteneet ulos hengellisestä Babylonista. Sen tuli valmistua, sillä 22. lokakuuta 1844 liiton sanansaattajan oli määrä tulla äkisti temppeliinsä. Tuo temppeli oli milleriittikansa, joka astui liittoon 22. lokakuuta 1844 ja jonka Pietari osoittaa olleen temppeli.

Ja tekin, niin kuin elävät kivet, rakennutte hengelliseksi huoneeksi, pyhäksi papistoksi, uhraamaan hengellisiä uhreja, jotka ovat Jumalalle otollisia Jeesuksen Kristuksen kautta. 1. Piet. 2:5.

Milleriläinen temppeli rakennettiin vuodesta 1798 vuoteen 1844, mikä on neljäkymmentäkuusi vuotta, eli profeetallisesti kolme päivää, sillä Kristus osoitti, että temppelin pystyttämiseen kuluu kolme päivää.

Ja juutalaisten pääsiäinen oli lähellä, ja Jeesus meni ylös Jerusalemiin. Ja hän tapasi pyhäkössä ne, jotka myivät härkiä ja lampaita ja kyyhkysiä, sekä rahanvaihtajat istumassa. Ja tehtyään ruoskaksi pienistä nuorista hän ajoi heidät kaikki ulos pyhäköstä, sekä lampaat että härät; ja hän kaatoi maahan rahanvaihtajain rahat ja kaatoi kumoon pöydät. Ja hän sanoi kyyhkysten myyjille: Viekää pois nämä täältä; älkää tehkö minun Isäni huoneesta kauppahuonetta. Niin hänen opetuslapsensa muistivat, että on kirjoitettu: Kiivaus sinun huoneesi puolesta on kuluttava minut. Silloin juutalaiset vastasivat ja sanoivat hänelle: Minkä merkin sinä meille näytät, koska näitä teet? Jeesus vastasi ja sanoi heille: Hajottakaa maahan tämä temppeli, niin minä kolmessa päivässä pystytän sen. Niin juutalaiset sanoivat: Neljäkymmentä kuusi vuotta on tätä temppeliä rakennettu, ja sinäkö pystytät sen kolmessa päivässä? Mutta hän puhui ruumiinsa temppelistä. Johannes 2:13–21.

Sisar White osoittaa, että kun liiton sanansaattaja äkisti tuli temppeliinsä, niin kuin Malakian kirjassa esitetään, ennustus täyttyi silloin, kun Kristus puhdisti temppelin, kuten juuri Johanneksen katkelmassa on osoitettu.

”Puhdistaessaan temppelin maailman ostajista ja myyjistä Jeesus ilmoitti tehtävänsä puhdistaa sydän synnin saastutuksesta — maallisista haluista, itsekkäistä himoista ja pahoista tavoista, jotka turmelevat sielun. ’Katso, minä lähetän sanansaattajani, ja hän on valmistava tien minun eteeni; ja Herra, jota te etsitte, on äkisti tuleva temppeliinsä, liiton enkeli, jota te halajatte; katso, hän tulee, sanoo Herra Sebaot. Mutta kuka kestää hänen tulemisensa päivän, ja kuka voi pysyä, kun hän ilmestyy? Sillä hän on niin kuin sulattajan tuli ja niin kuin vaatteentesijäin saippua. Ja hän istuu sulattajana ja hopean puhdistajana; ja hän puhdistaa Leevin pojat ja

kirkastaa heidät niin kuin kullan ja hopean, että he voivat tuoda Herralle uhrilahjan vanhurskaudessa. Malakia 3:1–3.’ Alfa ja omega, 161.

Johanneksen evankeliumin toisen luvun temppelin rakentaminen kesti neljäkymmentäkuusi vuotta, ja Jeesus sanoi pystyttävänsä hävitetyn temppelin kolmessa päivässä. Vuodesta 1798 vuoteen 1844 on neljäkymmentäkuusi vuotta, ja se osoittaa Ilmestyskirjan neljäntoista luvun kolmen enkelin (päivän) saapumisen; nämä oli esikuvallisesti ennakoitu niissä kolmessa käskyjulistuksessa, joilla kaksituhattakolmesataa vuotta käsittävä profetia alkoi. Nuo neljäkymmentäkuusi vuotta ovat se ajanjakso, jonka kuluessa Kristus nosti esiin milleriittitemppelin, sillä sitä ennen hengellinen Babylon oli tallannut jalkoihinsa hengellisen pyhäkön ja hengellisen Israelin.

Kun Kristus palvelutyönsä alussa pääsiäisen aikaan puhdisti temppelin, Hän täytti Malakiassa esitetyn profetian liiton Sanansaattajasta, joka äkisti tulee temppeliinsä. Lokakuun 22. päivänä 1844 Kristus äkisti tuli temppeliinsä, ja Häneltä oli kulunut neljäkymmentäkuusi vuotta tuhotun temppelin pystyttämiseen.

”Kristuksen tuleminen meidän ylimmäksi papiksemme kaikkeinpyhimpään pyhäkön puhdistamista varten, kuten Danielin kirjassa 8:14 esitetään; Ihmisen Pojan tuleminen Vanhaikäisen tykö, kuten Danielin kirjassa 7:13 kuvataan; ja Herran tuleminen temppeliinsä, kuten Malakia ennusti, ovat kuvauksia samasta tapahtumasta; ja tätä kuvaa myös yljän tuleminen häihin, josta Kristus puhui vertauksessa kymmenestä neitsyestä Matteuksen evankeliumin 25. luvussa.” Suuri taistelu, 426.

Ensimmäinen vihastus päättyi vuonna 1798, ja viimeisen vihastuksen loppu oli vuonna 1844. Sen neljäkymmenenkuuden vuoden ajanjakson alku, jolloin Kristus pystytti milleriläisen temppelin, kuvasi loppua, sillä sekä alku että loppu merkittiin Jumalan Hänen kansaansa kohtaan tunteman vihastuksen päättymisellä, sillä Jeesus yhdistää aina asian lopun sen alkuun.

Jatkamme Gabrielin Danielille antaman opetuksen tarkastelua seuraavassa artikkelissa.

”Ilmestyskirja on avattava kansalle. Monille on opetettu, että se on sinetöity kirja, mutta se on sinetöity ainoastaan niille, jotka hylkäävät totuuden ja valon. Sen sisältämät totuudet on julistettava, jotta ihmisillä olisi tilaisuus valmistautua niihin tapahtumiin, jotka pian ovat toteutuvat. Kolmannen enkelin sanoma on esitettävä ainoana toivona hukkuvan maailman pelastukseksi.

”Viimeisten päivien vaarat ovat kohdanneet meidät, ja työssämme meidän tulee varoittaa kansaa siitä vaarasta, jossa he ovat. Älköön jättäkö koskematta niitä juhlallisia tapahtumia, joiden profetia on paljastanut pian toteutuvan. Me olemme Jumalan sanansaattajia, eikä meillä ole aikaa hukattavana. Ne, jotka tahtovat olla työtovereita Herramme Jeesuksen Kristuksen kanssa, osoittavat syvää kiinnostusta tässä kirjassa oleviin totuuksiin. Kynällä ja äänellä he pyrkivät tekemään selviksi ne ihmeelliset asiat, jotka Kristus tuli taivaasta ilmoittamaan.” Signs of the Times, 4. heinäkuuta 1906.